

Forsvarsdepartementet

Postboks 8126 Dep
0032 OSLO

NOU 2016: 19 Samhandling for sikkerhet - anmodning om uttalelse

Vi viser til Forsvarsdepartementets brev av 17. oktober 2016 vedrørende høringsprosess for NOU 2016:19 *Samhandling for sikkerhet – beskyttelse av grunnleggende samfunnsfunksjoner*.

DSB understøtter Justis- og beredskapsdepartementets samordningsfunksjon på området samfunnssikkerhet og beredskap i sivil sektor. Samfunnssikkerhet omfatter i henhold til Meld. St. 10 (2016-2017) *Risiko i et trygt samfunn* "beskyttelse mot alle alvorlige situasjoner i hele spekteret av utfordringer, fra ulykker i fredstid, til situasjoner som truer rikets sikkerhet og selvstendighet". DSBs rolle på området er nedfelt i *Instruks for DSBs koordinerende roller, kgl.res. 24.6.2005* og *Instruks for departementenes arbeid med samfunnssikkerhet og beredskap, Justis- og beredskapsdepartementets samordningsrolle, tilsynsfunksjon og sentral krisehåndtering, kgl.res. 15.6.2012*.

DSBs merknader er i hovedsak knyttet til lovforslagets kapittel 1-4, 6 og 7 (Formål og virkeområde, Myndigheter etter loven, Tilsyn etter loven, Generelle krav til forebyggende sikkerhet, Informasjonssystemssikkerhet og Objekt- og infrastrukturens sikkerhet).

Våre synspunkter kan oppsummeres slik:

- Virkeområdet for den foreslåtte loven favner bredt og inn i DSBs mandat. Loven vil kunne få sterk innvirkning på det generelle samfunnssikkerhets- og beredskapsarbeidet, uten at denne innvirkningen er drøftet nærmere i rapporten
- Gråsonene mellom sikkerhetsarbeid etter sikkerhetsloven og øvrig sikkerhets- og beredskapsarbeid blir mye større enn i dag. Dette vil medføre uklarhet i rolle- og ansvarsdelingen. Rapporten berører ikke disse problemstillingene
- NSM mangler kompetanse på å gjøre vurderinger, føre tilsyn og gi råd om sikkerheten i kritiske samfunnsfunksjoner i tråd med lovforslaget. Dette er oppgaver DSB allerede har i dag. Forslaget vil medføre duplisering av kompetanse og byråkratisering, uten at disse problemstillingene drøftes nærmere
- DSB bør ha rollen som Sikkerhetsmyndighet etter loven. Myndighetsutøvelse fra hemmelige tjenester (som NSM) må være langt tydeligere avgrenset enn det forslaget legger opp til. Rapporten inneholder ingen drøfting av kompetansekrav til Sikkerhetsmyndigheten og alternativer til å legge ansvaret til NSM
- Et utvidet gradert regime vil hemme samarbeid og kommunikasjon internt i virksomhetene, mellom tilsynsetatene og vis-à-vis lokalsamfunnet. Slike virkninger av lovforslaget er ikke vurdert.
- Forslaget om tvisteorgan bryter med forvaltningsmessige prinsipper og kan hemme arbeidet med å skape økt forståelse for behovet for prioritering av sikkerhetsarbeidet. Slike virkninger av forslaget er ikke drøftet.
- Styrking av informasjonssystemssikkerheten er viktigst og må prioriteres

- Forvaltningsansvaret for en lov med et så bredt nedslagsfelt som en lov etter forslaget vil ha, må ligge i Justis- og beredskapsdepartementet

Etter vår oppfatning gir utvalgets rapport ikke et tilstrekkelig grunnlag til å gå videre med utforming av en ny sikkerhetslov. Til det er det for mange problemstillinger som ikke er tilstrekkelig utredet.

Vi mener imidlertid at det haster med å få på plass et nytt lov- og forskriftsverk knyttet til informasjonssystemssikkerhet, og anbefaler at det blir vurdert om kapittel 6 med noen tilpasninger kan fremmes i form av en endring av dagens sikkerhetslov. Det er mulig enkelte av de andre kapitlene kan behandles på samme måte.

En lov i tråd med forslaget vil ha sterk innvirkning på det generelle samfunnssikkerhets- og beredskapsarbeidet

DSB har i innspill til prosessen sagt seg enig i at det er behov for en ny lovregulering av sikkerhetsarbeidet i virksomheter med ansvar for kritiske samfunnsfunksjoner, men har pekt på at et slikt lovgrunnlag må legge et bredt risikoperspektiv ("all hazards approach") til grunn. Samfunnet som helhet, sektormyndigheter og den enkelte virksomhet skal gjøre samlede vurderinger av hvordan ulike trusler og farer kan møtes. Bare på denne måten kan man oppnå en effektiv og helhetlig risikostyring med god forankring på alle nivåer.

Lovforslagets perspektiv er i utgangspunktet vesentlig smalere enn dette. Formålet er å "...motvirke tilsiktede uønskede hendelser som kan skade grunnleggende nasjonale interesser" (§1-1). Dette er også i samsvar med mandatet utvalget har hatt.

På objektssikkerhetsområdet utvides loven fra bare å gjelde utvalgte objekter til også å gjelde infrastruktur. Dette, sammen med den funksjonsbaserte tilnærmingen loven legger opp til, vil imidlertid medføre at det ikke vil være mulig å sette klare grenser for lovens nedslagsfelt. Vår oppfatning er derfor at en ny lov i tråd med forslaget i betydelig grad vil influere også på det generelle sikkerhets- og beredskapsarbeidet i de virksomhetene som eventuelt vil bli omfattet av det, uten at dette er drøftet nærmere i rapporten.

Vurdering av funksjonssikkerheten i infrastrukturer må ha et bredt risikoperspektiv

I våre innspill til Sikkerhetsutvalget har vi i tillegg til å ta til orde for et bredt risikoperspektiv, nettopp gått inn for en slik funksjons- og systembasert tilnærming til objektsikkerhetsregelverket som lovforslaget legger opp til. Uten en bred risikotilnærming mener vi imidlertid at det vil være vanskelig å definere hvilke deler av sikkerhetsarbeidet i virksomhetene som er underlagt loven og lovens tilsynsregime – og hvilke som eventuelt faller utenfor. Dette vil særlig gjelde for virksomheter med ansvar for funksjonsdyktigheten i infrastruktursystemer.

Utvalget definerer skjermingsverdig infrastruktur som "anlegg og systemer som må beskyttes mot tilsiktede uønskede hendelser av hensyn til opprettholdelse av grunnleggende nasjonale funksjoner." Infrastruktur kan, slik vi oppfatter begrepet, være enkeltstående objekter, men også systemer av enkeltobjekter som står i et forhold til hverandre. Meningen med å utvide lovens virkeområde fra objekter til også å omfatte infrastruktur er å åpne for å vurdere objekter som inngår i et infrastruktursystem i sammenheng og ut fra deres betydning for at systemet skal være funksjonsdyktig.

Kraftsektoren kan benyttes som eksempel for å illustrere hvor vanskelig det vil være å betrakte sikkerhetsarbeid innrettet mot uønskede tilsiktede handlinger uavhengig av annet sikkerhetsarbeid. Et hovedelement i sikkerhets- og beredskapsarbeidet i kraftsektoren er å bygge redundans. Redundans

reduserer sårbarheten ved å gjøre avhengigheten av enkeltobjekter og delsystemer mindre. Prioriteringene i utbyggingen (og vedlikeholdet) av systemet gjøres på grunnlag av helhetlige vurderinger der f.eks. risiko knyttet til ekstremvær må veies mot risiko knyttet til tilsiktede handlinger.

I henhold til lovforslagets § 4-1 skal kostnader ved sikkerhetstiltak etter loven stå i et rimelig forhold til det som oppnås ved tiltaket. Denne avveiningen må, slik vi oppfatter det, også omfatte hvilken styrking av forsyningssikkerheten alternativ bruk av ressursene kan gi. Med andre ord må det skje en avveining mellom tiltak innrettet mot f.eks. ekstremvær og tiltak innrettet mot sabotasje dersom disse ikke kan kombineres. Vår vurdering underbygges også av at virksomhetene i henhold til § 4-3 i lovforslaget skal gjennomføre en risiko- og sårbarhetsanalyse (ROS-analyse), og at tiltak skal gjennomføres på grunnlag av denne. ROS-analyser har per definisjon et bredt risikoperspektiv, jf. *NS-ISO 31000 Risikostyring – Prinsipper og retningslinjer* og *NS 5814 Krav til risikovurderinger*, og er nettopp innrettet mot å avveie ulike risikoforhold mot hverandre.

I prinsippet vil de samme problemstillingene gjøre seg gjeldende også i virksomheter som ikke har ansvar for samfunnsmessig infrastruktur. Sikkerhetstiltak skal stå i et rimelig forhold til det som oppnås ved tiltaket. Slik vi oppfatter det, må da en virksomhet måtte vurdere f.eks. anskaffelse av nødstrømsaggregat opp mot fysisk sikring av byggene utfra en helhetlig risikoanalyse. Dette underbygges av at utvalget i rapportens kapittel 1-3 understreker at virksomhetene må se de ulike delene av sikkerhetsarbeidet i sammenheng. "I motsatt fall risikerer man å utvikle suboptimale og lite kostnadseffektive løsninger."

Oppsummert kan man si at lovforslaget, til tross for at det bare skal være innrettet mot tilsiktede handlinger, i prinsippet delvis bygger på en "all hazards"-tilnærming. Årsaken til at dette blir annerledes i lovforslaget enn i gjeldende lov, er primært at lovforslaget legger en funksjons- og systembasert tilnærming til grunn, og at det stilles krav om at sikkerhetsarbeidet skal bygge på en helhetlig risiko- og sårbarhetsanalyse, jf. §§ 4-1 og 4-3.

Etter vår oppfatning bør en i det videre lovarbeidet vurdere om den brede risikotilnærmingen skal tydeliggjøres ytterligere, slik DSBs anbefaling til utvalget i utgangspunktet var, eller om loven utelukkende skal være innrettet mot vern mot tilsiktede handlinger og dermed videreføre dagens relativt smale perspektiv.

Sikkerhetsmyndigheten må kunne gjøre helhetlige vurderinger. Utvalgets forslag vil medføre byråkratisering og duplisering av kompetanse

Problemstillingene knyttet til den uklare avgrensingen av lovens virkeområde, blir spesielt tydelig gjennom forslagens beskrivelse av myndigheter etter loven.

Oppfølgingen av loven vil ha stor betydning for hvordan den vil påvirke arbeidet i de virksomhetene den omfatter. Utvalget foreslår å legge det sektorovergripende ansvaret for at gjennomføring av forebyggende sikkerhet mot tilsiktede handlinger i virksomhetene finner sted i samsvar med regelverket, til det de omtaler som "Sikkerhetsmyndigheten".

Med den innretningen av loven som foreslås, vil det i mange tilfeller være vanskelig – eller kanskje umulig – å føre tilsyn etter loven uten også å måtte ta stilling til helheten i virksomhetenes sikkerhets- og beredskapsarbeid, jf. eksempelet fra kraftsektoren ovenfor. Dette vil trolig være relativt uproblematisk når sektormyndigheter er tilsynsorgan, slik lovforslaget § 3-1 åpner for, men skal Sikkerhetsmyndigheten ivareta denne rollen på tilsvarende måte, må den ha kompetanse til å gjøre helhetlige vurderinger, det vil si vurderinger der krav etter sikkerhetsloven vurderes opp mot virksomhetens og samfunnsfunksjonens totale risikoprofil. For departementene og andre virksomheter med overordnet ansvar for grunnleggende nasjonale funksjoner og infrastrukturelementer vil Sikkerhetsmyndigheten alltid være tilsynsmyndighet.

Sikkerhetsmyndigheten skal også føre tilsyn med myndigheter som er tillagt tilsynsansvar innenfor egen sektor, og skal legge premissene for de tilsyn og den oppfølgingen sektormyndighetene gjennomfører.

I lovforslaget brukes betegnelsen "Sikkerhetsmyndigheten" uten at det angis nærmere hvilken konkret organisasjon som skal ha denne myndigheten. Av rapporten fremgår det imidlertid at utvalget mener at det er Nasjonal sikkerhetsmyndighet (NSM) som skal inneha rollen. Vi har stor respekt for det viktige arbeidet NSM gjør på en rekke områder, men etatens kompetanse og erfaring er per i dag i første rekke knyttet til vern mot tilsiktede handlinger. NSM tilrår for eksempel at *NS 5832 Krav til sikringsrisikoplan* benyttes i objektsikkerhetsarbeidet. Denne standarden er innrettet mot sikring av objekter mot sikkerhetstruende atferd, og kan ikke benyttes til å avveie risiko knyttet til ulike typer trusler og farer mot hverandre.

En ny sikkerhetslov som i prinsippet helt eller delvis bygger på en "all hazards"- tilnærming, må etter vår oppfatning følges opp av en myndighet med et tilsvarende bredt risikoperspektiv. Dersom NSM skal inneha rollen som sikkerhetsmyndighet, må etatens kompetanse utvides betraktelig. Den kompetansen NSM da må bygge opp, er slik kompetanse som i dag finnes i DSB, og resultatet vil bli en duplisering. Med den uklare avgrensingen av lovens virkeområde vil det også være betydelig fare for uklarheter i rolle- og ansvarsfordelingen mellom de to etatene.

NSM er en hemmelig tjeneste, og slike tjenesters myndighet bør etter vår oppfatning ha en tydelig avgrensing nedfelt i lovverket. Det foreliggende lovforslaget har et svært uklart virkeområde, og vi mener det prinsipielt ville være svært betenkelig om en hemmelig tjeneste skulle kunne operere innenfor slike vide og utydelige rammer.

DSB savner en drøfting av spørsmålet om hvilken kompetanse Sikkerhetsmyndigheten må inneha, og en drøfting av andre alternativer enn å legge dette ansvaret til NSM. Slik lovforslaget er utformet, mener vi at det er mer naturlig at DSB innehar rollen som sikkerhetsmyndighet på området objekt- og infrastrukturens sikkerhet. Dette vil også være i tråd med de vurderingene som ble gjort i forbindelse med implementeringen av EPCIP-direktivet i 2012.

EUs EPCIP-direktiv er tatt inn i norsk rett gjennom en endring i sivilbeskyttelsesloven. EPCIP-direktivet ivaretar beskyttelse av såkalt "europaisk kritisk infrastruktur". Det er gjennomgående store likheter mellom dagens sikkerhetslov og reglene i sivilbeskyttelsesloven om beskyttelse av kritisk infrastruktur. Dette gjelder særlig reglene for identifisering og utpeking. Forholdet mellom reglene om objektsikkerhet i dagens sikkerhetslov og sivilbeskyttelsesloven er ikke helt klart. Forslaget om at både skjermingsverdige objekter og skjermingsverdige infrastruktur (som en såkalt delmengde av kritisk infrastruktur) skal reguleres i ny sikkerhetslov, gjør ikke forholdet mellom disse to lovene klarere.

Årsaken til at EPCIP-direktivet ble implementert i norsk lov gjennom en endring i sivilbeskyttelsesloven og ikke i sikkerhetsloven, er beskrevet i Prop. 129 L (2011 – 2012). Her heter det bl.a.: "Direktivet har en "all hazards approach" tilnærming og har som formål å beskytte sivilbefolkningen både mot tilsiktede og utilsiktede hendelser". Det pekes også på at direktivet retter seg mot sivil virksomhet, og at ansvaret for implementering derfor er lagt til Justis- og beredskapsdepartementet, mens DSB skal samordne oppfølgingen av direktivet i Norge.

Utvidet gradert regime vil vanskeliggjøre samarbeid og kommunikasjon

Som nevnt over, mener DSB at rapporten generelt i for liten grad drøfter virkningen en ny lov i tråd med forslaget vil ha på det samlede sikkerhets- og beredskapsarbeidet i de virksomhetene som vil bli omfattet av loven. I et innspill til utvalget har vi advart mot å utvide det graderte regimet dagens sikkerhetslov legger til grunn mer enn strengt nødvendig. Bakgrunnen for dette er både at gradering av informasjon gjør

det vanskeligere å gjøre helhetlige vurderinger av risiko og risikoreducerende tiltak, og at forankring av sikkerhetsmessige utfordringer og problemstillinger i ledelsen og organisasjonen blir vanskeligere å få til.

DSB er tilsynsmyndighet på flere områder, men det er trolig særlig med hensyn til tilsyn med virksomheter som omfattes av storulykkesforskriften, at samordning med tilsyn etter ny sikkerhetslov kan ha relevans.¹ Disse virksomhetene er ikke omfattet av sikkerhetsloven i dag, men det virker ikke usannsynlig at i alle fall en del av dem vil bli det, slik lovforslaget er lagt opp. Funn i tilsyn etter sikkerhetsloven er i dag relativt høyt graderte. Rapporten omtaler ikke spørsmålet om gradering av tilsyn og tilsynsdokumenter. Vi legger derfor til grunn at dette vil bli som i dag.

Etter vår oppfatning vil det være vanskelig å samordne åpne og graderte tilsyn innenfor en virksomhet. Dette er en problemsstilling som gjør seg gjeldende med dagens sikkerhetslov, men som vil kunne bli vesentlig mer krevende med en ny lov i tråd med forslaget. Sikkerhetsmyndigheten skal legge funksjonsbaserte krav til grunn, og ha et systemperspektiv på tilsynsobjektet, og tilsyn etter sikkerhetsloven vil da også måtte omfatte avveininger mellom ulike sikkerhetshensyn. Disse avveiningene vil trolig også måtte være graderte. I noen virksomheter vil dette kunne medføre at hele sikkerhetsstyringssystemet vil måtte graderes, noe som også vil innvirke både på sikkerhetsarbeidet internt og på andre tilsyns muligheter til å utføre sitt arbeid.

Innenfor storulykkesområdet vil dette også kunne medføre utfordringer i forholdet mellom virksomhetene og kommunale myndigheter. For DSB er det vesentlig at det risikopotensialet som en storulykkevirksomhet utgjør, kan kommuniseres åpent innenfor virksomheten og til det omkringliggende lokalsamfunnet. Dette er nødvendig for at kommunen skal kunne gjøre helhetlige vurderinger knyttet til arealdisponeringen i området, men også for beredskapen.

Forslaget om tvisteorgan bryter med forvaltningsmessige prinsipper, og kan hemme arbeidet med å skape økt forståelse for behovet for prioritering av sikkerhetsarbeidet

For blant annet å håndtere uenighet mellom Sikkerhetsmyndigheten og departementene og ta stilling til klager fra virksomheter som blir underlagt loven, foreslår utvalget å opprette et tvisteorgan for forebyggende nasjonal sikkerhet. Tvisteorganet skal bestå av fem medlemmer oppnevnt av Kongen.

DSB ser at det kan være situasjoner der det kan være mer hensiktsmessig å forelegge en sak for et slikt tvisteorgan enn å benytte de organer for tvisteløsning som ellers vil være naturlige. Vi er likevel skeptisk til forslaget om å tillegge et slikt organ vedtaksmyndighet ved uenighet mellom Sikkerhetsmyndigheten og det enkelte departement. DSB stiller spørsmål ved om en slik ordning kan medføre at Sikkerhetsmyndigheten i mindre grad enn det som ellers ville være tilfellet, vil arbeide for å skape forståelse for behovet for et godt forebyggende sikkerhetsarbeid.

Etter vår oppfatning er det helt vesentlig at Sikkerhetsmyndigheten, uansett hvilken organisasjon som måtte inneha rollen, må legge vesentlig vekt på informasjon og veiledning. Vellykket arbeid på tvers av sektorgrensene krever betydelig innsats, evne til å forstå de ulike aktørenes synspunkter og behov og ikke minst langsiktig arbeid for å bygge gjensidig tillit. Justis- og beredskapsdepartementet og DSB har betydelig erfaring i å legge til rette for samarbeid og bygge nettverk. Dette er erfaringer som vi tror en i større grad kunne dra veksler på for å fremme det forebyggende sikkerhetsarbeidet etter sikkerhetsloven.

Et tvisteorgan før å håndtere uenighet mellom en myndighet med tverrsektorielt ansvar og sektoransvarlig departement ville være en nyskaping innenfor norsk forvaltningspraksis, og det kan også være grunn til

---

¹ DSBs tilsyn med departementer og underliggende virksomheter skjer på vegne av Justis- og beredskapsdepartementet

å stille spørsmål ved om ordningen vil rokke ved ansvarsprinsippet – som er grunnleggende for samfunnssikkerhets- og beredskapsarbeidet og sentralt i forholdet mellom den enkelte statsråd og Stortinget.

Styrking av informasjonssystemsikkerheten er viktigst og må prioriteres

De teknologiske og sikkerhetspolitiske endringene som har funnet sted siden nåværende sikkerhetslov trådte i kraft for 15 år siden, er en viktig del av bakgrunnen for at det nå har vært ansett som nødvendig med en gjennomgang av lovverket. Etter vår oppfatning er det de teknologiske endringene som i denne sammenheng har størst betydning. Digitaliseringen av samfunnet er gjennomgripende. Samtidig som dette har gitt betydelige gevinster på mange områder, har det også blitt mer og mer tydelig at samfunnet er blitt mer sårbart. Ikke minst har dette sammenheng med at digitaliseringen og sammenkoplingen av storparten av dataressursene i et verdensomspennende nett har medført helt nye muligheter for spionasje, sabotasje og annen kriminalitet.

Mye tyder på at sikkerheten i mange samfunnskritiske datasystemer er for dårlig, og sannsynligvis representerer spionasje og sabotasje i det digitale domenet den største sikkerhetsutfordringen vi står overfor når det gjelder tilsiktede handlinger. DSB ser derfor et betydelig behov for å styrke sikkerheten på dette området. Som det vil fremgå av det foranstående, har vi betydelige innvendinger mot deler av den generelle innretningen av forslaget til ny sikkerhetslov. Når det gjelder lovforslagets kapittel 6 om informasjonssystemsikkerhet er vi imidlertid på linje med utvalget. Vi stiller likevel spørsmål ved om man går langt nok når man i forslaget § 6-6 lar det bli opp til den enkelte virksomhet å avgjøre om Sikkerhetsmyndigheten skal gis anledning til å forsøke å trenge inn i virksomhetens skjermingsverdige informasjonssystemer. Det er forståelig at utvalget ikke har ønsket å legge initiativretten her til Sikkerhetsmyndigheten, men vi mener at det burde være mulig å finne frem til en mellomløsning, f.eks. at virksomheter med skjermingsverdige informasjonssystemer med noen års mellomrom må kunne dokumentere at inntrengingstest er gjennomført av et organ med tilstrekkelig kompetanse på området.

Det haster med å få på plass lovgivning på dette området, og DSB mener at det bør vurderes om kapittel 6 med noen tilpasninger kan fremmes som en endring av dagens sikkerhetslov, eventuelt som en egen informasjonssystemsikkerhetslov.

Forvaltningsansvaret må ligge i Justis- og beredskapsdepartementet

I utvalgets mandat inngår det å ta stilling til hvem som i fremtiden skal ha ansvar for den fremtidige forvaltningen av loven og dens forskrifter. Utvalget lander på å anbefale at forvaltningsansvaret for loven fortsatt bør ligge til Forsvarsdepartementet. Begrunnelsen for dette er at "det vesentlige av lovens nedslagsfelt fortsatt vil ligge innenfor statssikkerhetsdomenet", og at en effektiv forvaltning og oppfølging av loven vil kreve god sikkerhetsfaglig kompetanse – spesielt innenfor dette domenet, og at denne primært finnes i Forsvarsdepartementet.

I utredningen brukes begrepene statssikkerhet og samfunnssikkerhet som en dikotomi, altså som gjensidig utelukkende begreper. Denne forståelsen er ikke i tråd med begrepsbruken i justissektoren. Som det fremgår av definisjonen av samfunnssikkerhet gjengitt innledningsvis i denne uttalelsen, må det utvalget beskriver som "statssikkerhet", betraktes som underordnet samfunnssikkerhetsbegrepet. Om det muligens på et tidligere tidspunkt har vært mulig å skille mellom statssikkerhet og samfunnssikkerhet, er dette en distinksjon som sett hen til den løpende utviklingen i trusselbildet, gir stadig mindre mening.

Dersom vi likevel velger å forholde oss til begrepene som en dikotomi, er det DSBs oppfatning at forslaget til ny sikkerhetslov griper langt inn i samfunnssikkerhetsdomenet. Loven omfatter det utvalget kaller "grunnleggende nasjonale funksjoner". Disse funksjonene er i stor grad sammenfallende med de 14

kritiske samfunnsfunksjonene som inngår i den oversikten som er gjengitt i Meld. St. 10 (2016-2017), og som er utdypet i DSBs rapport "Samfunnets kritiske funksjoner" (2016).² Det er imidlertid den foreslåtte overgangen fra et detaljfokusert til et funksjonsbasert regelverk og utvidelsen av virkeområdet fra objekter til også å omfatte systemer, som gjør at loven får preg av å være en samfunnssikkerhetslov, noe som etter DSBs oppfatning tilsier at loven og dens forskrifter bør forvaltes av Justis- og beredskapsdepartementet. Eventuelt bør det vurderes om Forsvarets behov for regulering av informasjons-, personell- og objektsikkerhet bør håndteres gjennom eget lovverk.

Med hilsen
for
Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap

Cecilie Daae
direktør

Elisabeth Longva
avdelingsdirektør

Dokumentet er godkjent elektronisk.

Kopi til:
Justis- og beredskapsdepartementet

Postboks 8005 Dep

0030

Oslo

---

² NOU 2016:19 forholder seg til høringsutgaven av samme dokument, der antallet funksjoner var noe høyere. De som er tatt ut i den endelige utgaven er de som utvalget omtaler som funksjoner som faller utenfor begrepet "grunnleggende nasjonale funksjoner"